

Παντάνασσα Κυρία

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Είναι γεγονός ότι ακόμη και τους μεγάλους Πατέρες και Διδασκάλους της Εκκλησίας κατελάμβανε φόβος και δέος, απορία και αμηχανία, «θάμβος και έκστασις», προκειμένου να προσεγγίσουν το Πανύμνητον όνομα της Θεομήτορος, όπως το βλέπουμε στους εγκωμιαστικούς και εορταστικούς λόγους τους.

Ο επώνυμος της Θεολογίας, Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός, όπως εκφράζεται στα θαυμάσια ποιήματά του, αισθάνεται πολύ κοντά του την Υπεραγία Θεοτόκο, ως σωτηρία του κόσμου και δική του, ώστε να της λέγει, Παντάνασσα Κυρία, χαρά του κόσμου, πάντοτε σκέπτεσαι το καλό του κόσμου, και για μένα είσαι πανταχού η μεγαλύτερη σωτηρία. «Δέσποινα, Παντάνασσα, χάρμα του γένους· αεί ποτ' ευφρονούσα τυγχάνεις γένει, καμοί μέγιστη πανταχού σωτηρία».